

forbrydelsestyper. Denne personkategori omtales som nævnt i det følgende som *sigtede, men ikke dømte personer*.

De udtalelser om registrering af fingeraftryk i Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1104/1987, side 89, som arbejdsgruppen har fremhævet, gør sig efter Justitsministeriets opfattelse tilsvarende gældende for så vidt angår registrering af DNA-profiler i identifikationsøjemed.

Et DNA-profilregister vil således indeholde »genetiske fingeraftryk«, som efter omstændighederne kan have stor betydning ved personidentifikation. De registrerede talprofiler vil endvidere ikke kunne føre til udenforståendes genkendelse af den registrerede person, ligesom de - som fingeraftryk - ikke vil kunne anvendes til andre formål end identifikation, jf. herom afsnit 2.

Hvad angår det statistiske materiale i arbejdsgruppens rapport bemærkes, at en sådan undersøgelse naturligvis altid er forbundet med usikkerhedsmomenter, hvorfor der bør udvises en vis tilbageholdenhed ved anvendelsen af de fremkomne tal.

På baggrund af det omfattende talmateriale fra Danmarks Statistik, som ligger til grund for undersøgelsen, findes der imidlertid som også påpeget af arbejdsgruppen at være en signifikant overrepræsentation af tidligere sigtede i den gruppe af personer, som findes skyldige i de forbrydelsestyper, der efter lovforslaget vil kunne medføre registrering i et DNA-profilregisters persondel.

Som fremhævet af arbejdsgruppen sker der i øvrigt allerede i en række af politiets eksisterende registre, herunder Det Centrale Kriminalregister og Rigspoliti- chefens Centrale Fingeraftryksregister, optagelse af sigtede, men ikke dømte personer.

Fælles for de eksisterende registre er, at de i praksis ofte er af afgørende betydning for politiets muligheder for at efterforske og opklare kriminalitet, og at det erfaringsmæssigt er af stor politimæssig betydning at have registreret oplysninger om personer, der tidligere har været sigtet for f.eks. sædelighedsforbrydelser eller grov vold.

Ved fastsættelsen af reglerne for politiets registre har det hidtil været opfattelsen, at hensynet til en effektiv efterforskning af forbrydelser under visse omstændigheder er så tungtvejende, at registrering af sigtede, men ikke dømte personer bør kunne ske trods de modstående hensyn til disses ubehag ved at blive registreret.

Et DNA-profilregisters formål og indhold findes ikke at afvige fra politiets eksisterende efterforskningsregistre på en sådan måde, at hensynet til en hurtig

og sikker opklaring af forbrydelser her skulle være mindre tungtvejende, end tilfældet er for politiets øvrige efterforskningsregistre.

Registrering af sigtede, men ikke dømte personer i et DNA-profilregister vil alene adskille sig fra den tilsvarende registrering i Rigspoliti- chefens Centrale Fingeraftryksregister ved, at der er tale om DNA-profiler i stedet for fingeraftryk, og ved at der som følge af afgrænsningen af forbrydelsestyperne vil være tale om registrering af en væsentligt mere begrænset personkreds.

Ligesom tilfældet er med fingeraftryk, kan således heller ikke de registrerede DNA-profiler benyttes til andet end politimæssig efterforskning. DNA-profilerne kan således hverken bruges af udenforstående, benyttes til eksempelvis arvelighedsforskning eller på anden måde »misbruges« til ikke forudsatte formål.

Det bemærkes, at den foreslåede ordning, herunder reglerne om opbevaring af DNA-profiler fra sigtede, men ikke dømte, på visse områder afviger fra Europarådets Ministerkomité's rekommandation No. R (92) I om brug af DNA-analyse inden for strafferetsplejen. Der er imidlertid tale om en ikke-bindende rekommandation, som Danmark i øvrigt har taget generelt forbehold over for i forbindelse med vedtagelsen. Holland, Tyskland og Norge har ligeledes taget forbehold over for rekommandationens punkt om opbevaring af DNA-profiler.

4.2.3. Sigtelse.

Registrering af en person i et DNA-profilregisters persondel efter forslagens § 2, stk. 2, nr. 1, vil forudsætte, at betingelserne for, at politiet kan rejse sigtelse mod den pågældende person for en eller flere af de relevante straffelovsovertrædelser, har været opfyldt.

Af retsplejelovens § 96, stk. 2, fremgår det såkaldte »objektivitetsprincip«, hvorefter anklagemyndigheden har pligt til at påse, at strafforfølgning af uskyldige ikke finder sted. Det følger heraf, at der ikke kan rejses sigtelse mod en person i en straffesag, med mindre der foreligger omstændigheder, som på et objektivt grundlag taler med en vis styrke for vedkommendes skyld.

Politiet kan således normalt ikke rejse sigtelse mod en større kreds af personer, alene fordi en formodet gerningsmand antages at være der i blandt.

Ud over, at betingelserne for at rejse sigtelse skal være opfyldt, forudsætter registrering af en DNA-profil i persondelen som beskrevet ovenfor i afsnit 3, at profilen er tilvejebragt på grundlag af biologisk materiale, der er udtaget ved en legemsundersøgelse i overensstemmelse med retsplejelovens kapitel 72.